

SUMARI

Marató	11
Gota.....	31
Motxilla	45
Pell	61
Afònica.....	71
Entrecella	83
Mantra	93
Agraïments	105

MARATÓ

PENJO LA TRUCADA, ACTIVO el silenci i apago el mòbil. Per clicar els tres botons tàctils trigo el que dura un pensament: no era el pare. No, no l'era. Mai és ell. Sento com la sang bombeja dins un òrgan fart; poso la mà dreta sobre el pit i amb el nas robo l'aire de l'habitacle; els pulmons s'inflen i oculten el ritme dels pensaments. Incapaç de retenir l'oxigen, el torno al món. M'asfixio. El cos em demana que corri. O em moc o exploto.

Llenço el telèfon al llit, com un projectil mal enfocat, rebota a una vora del matalàs i cau a terra. Voldria que s'hagués esquerdat la pantalla, un llamp al vidre que partís l'espera, però no és així; queda boca amunt, lluint un altre nom més, vibrant i piulant una felicitació; qualsevol menys la seva.

Els texans grisos, més cenyits que de costum, pesen com el silenci del pare. Me'ls abaixo d'una estrebada; d'un cop sec trec la cama esquerra; la dreta costa més d'alliberar, forcejo amb el camal, serro les

dents, tota jo suo, de les temples fins a l'entrecuix i arribant als turmells. Fora texans. La bossa amb la roba bruta segueix en un racó. Miro el rellotge del canell, els números negres i digitals centellegen en un fons verd; em diuen que fa vint-i-tres minuts que he arribat del gimnàs. És igual. He de córrer. Les malles de licra s'ajusten a les cuixes. La samarreta, amb una marca ovalada de suor sota de cada aixella, put a pesos i a tonificació, a begudes energètiques amargues, a bicicleta que no avança, a sauna plena, a sostenidors sense costures ni cèrcols. Flexiono els dos genolls: un reposa a terra, l'altre doblega la cama en angle recte. En posició de carrera, m'entrego al calçat de colors brillants i lligo els cordons, abans no soni el tret de sortida. Ja fa una setmana que em van penjar la medalla de plata; ara és al calaix, amb les altres. No em trucarà fins que guanyi la d'or? Intercanvio la posició dels genolls per estrènyer l'altre peu. Veig el mòbil a terra; pantalla apagada. Penso a trucar-li jo. L'hòstia. Penso a trucar-li jo! Tensó la mandíbula i em mossego un costat de la llengua, prou fort per sentir els queixals, no el suficient per sagnar.

—Puk!

El gos d'atura derrapa pel passadís, remena la cua i fa el satèl·lit al meu voltant. Tot ell és una cortina de pèl amb una llengua roja que em saluda llepant-me una cama. Li lligo la corretja extensible, la que arriba a cinc metres. M'agrada el contrast del seu cos carbó amb el collar carmesí. A la motxilla hi carrego una botella de mig litre d'aigua i un plat

fondo de plàstic, a joc amb el collar; tot per al Puk, a mi no em cal res. Obro la porta de casa, el gos surt primer. Tanco amb un cop sec.

Correm durant trenta minuts. Sento les venes de totes les extremitats i dels costats del coll; s'inflen damunt uns músculs encara ressentits. Seguim corrent. Només parem quan el pelut olora el pixat d'un altre gos, marca amb orina un arbre atrapat en ciment o rosega una mala herba que s'ha alliberat de l'asfalt. Els carrers estan deserts. A finals de juny i en ple migdia, els inquilins dels barris residencials es reclouen rere les cortines i sota les bombes d'aire fred. Un refugi com qualsevol altre. Potser sí que li hauria de trucar jo. Moc el cap a banda i banda; tres moviments ràpids per després tornar-me a centrar en la carrera. Les galtes em cremen. El gos borda. He de córrer més. Inspiro-expiro, inspiro-expiro, inspiro-expiro. Seqüència que controlo.

Arribem a la carretera d'un sol carril, la que connecta les urbanitzacions; ni un sol cotxe. El sol fa un reflex damunt la calçada, que es torna blanca i m'encega. Paral·lel al camí passa un tren d'alta velocitat. El sotragueig em recorda que hi ha més gent movent-se, però soc l'única que em deixo aixafar sota el sol. Abaixo ritme. Inhalo profundament per la boca, em menjo la calor. El Puk frena de cop, treu una llengua de pam i s'atansa a mi fins que la corretja, fent soroll de cremallera, s'escurça a tres pams.

La suor calenta em regalima del front al nas, de les orelles al coll; el clatell, xop; els braços piquen.

M'aturo. Em frego la suor dels ulls. Em col·loco la motxilla al pit, anses a les espatlles, obro la butxaca gran, passa un segon tren, en direcció oposada. Trec el plat i m'acotxo al mig de la carretera.

Passa en qüestió de segons: trontollen les vies, borda el gos, sona un clàxon, aixeco la mirada, ginyolen els frens, m'enfoquen els fars, estiro la corretja, derrapa el cotxe, s'atura el món i la ròtula del genoll dret pica amb tanta fúria contra el metall que em penso que tot el meu cos s'ha esmicolat en bocins massa petits per tornar-los a enganxar.

Es fa un silenci.

Passen quatre anys.

Fa massa nits que no dormo seguit; procuro fer-ho, però sempre hi ha algun racó del meu cos inútil que m'impedeix reposar del tot. Ara mateix, obro els ulls en plena foscor, calculo que no seran més de les dues de la matinada, ja és divendres; se sent el respirar tranquil d'en Puk, als peus del llit, l'udol d'un mussol llunyà i l'electricitat corrent per la nevera. Per damunt de tots aquests sons, el més molest: el xiulet insistent i corcó que s'ha instaurat a l'orella dreta. Xiula com la màquina que manté viu un moribund. Un so d'hospital, forçat. Sé que no ho hauria de fer, però em furgo l'orella amb el dit petit de la mà; la poca unglà que em queda raspa i el xiulet passa de picar a coure, una coïssor d'asfalt calent, de roig viu i incendi provocat. És la

tercera nit consecutiva que em desperto pel mateix, després m'obliga a dormir i quan desperto, el dolor ha canviat de lloc. Potser hauria d'anar al metge, vestir-me ara mateix i acudir a urgències. Podria prendre'm algun medicament. Podria regirar amb els bastons de cotó, i treure el cuc que excava entre la cera i els ossets menuts. Res d'això serviria: un mal imaginat reapareix una vegada i una altra. Sospiro llargament, el gos remuga; en deu estar ben fart.

Si em xiula l'orella no és per la malaltia de Ménière, ni per un traumatisme acústic, ni per cap medicament ototòxic del qual hagi abusat. Si em xiula l'orella és perquè no vull escoltar. Però, què no vull escoltar? I per què?

M'adormo i em llevo al cap de cinc hores. L'udol del mussol ha canviat pel cant d'un gall. Ja no xiula l'orella. Ara fa mal el genoll. El dret, és clar, sempre el dret. Però ja han passat quatre anys, o quaranta-vuit mesos, o mil quatre-cents seixanta dies, o disset mil cinc-cents vint hores. Els metges ho tenen clar: no hi tinc res. Les radiografies, netes. Els reflexos, bé. La musculatura, forta. L'alternativa és que m'ho invento. Tinc una gran imaginació, doncs. Un me càgum tot l'imaginari del meu hemisferi dret. Coixejo i, així, amb una cama arrossegant l'altra, em vesteixo, em menjo un iogurt, dreto davant la nevera oberta, obro i tanco portes de casa i del cotxe, i m'entaforo al seient del conductor.

El pedal d'embragar és un toca ovaris que provoca un hòstia quin mal rere el genoll, com si dos grups

de nens pedants i grassos m'estiressin els lligaments en direccions oposades, per comprovar quin grup és més fort, quin pinça amb més ganes i a quin li rebentaria el cap primer. Si aquests pensaments sortissin a la llum, la meitat del claustre riuria, l'altra meitat em miraria malament i després riuria d'amagat; en una setmana ja els he guipat a tots.

Surto de casa amb temps; avui cada semàfor i cada estop em recorden els pinçaments del genoll i he d'anar més lenta del que voldria. A aquest ritme trigaré tres minuts més a arribar. Reüllo el seient del copilot: a la bossa sé que tinc un parell de pastilles i un terç de tub de la pomada antiinflamatòria. Aparcaré rere l'escola i m'ompliré de les merdes químiques que calgui. Si el mal és inventat, els medicaments reals haurien de funcionar; almenys per unes hores.

Els nens són macos. L'escola és bonica. Els companys riuen per tot. L'horari és bo. El sou m'està bé. Si em fa mal el genoll és perquè no vull caminar, no vull venir. Si l'escola m'agrada..., on és que no vull anar?

Tot just comença el dia.

Baixo del cotxe ja aparcat, trepitjo el terra amb tota la planta del peu dret, sento una electricitat que puja del turmell fins al genoll. Després baixa. I torna a pujar. Un pessigolleig de xinxetes es clava sota la pell. Em saluda la professora de música, encara no m'he après com es diu, li torno el somriure; també és fingit el seu? M'oblido d'arrossegar les cames, m'oblido de fer-me la coixa i camino recta, confiada,

amb tot el dolor inventat, torturant-me la cama dreta. L'electricitat del genoll em puja pel lateral dret: la cuixa, el maluc, la cintura, la vora del pit i el coll; segueix pel rostre fins a arribar a l'orella que ara torna a coure. No tinc cap mirall a mà, però estic segura que la meitat de la meva cara, ara mateix, s'assembla a la del Joker: somriure estirat, ull sortit i pell pàl·lida. Només puc dissimular amb el costat esquerre de la cara i amb els cabells, cada vegada més llargs, que ho tapen tot.

A la sala de professors observo com avancen les agulles anatòmiques del rellotge de paret; un instrument poc precís. Sec davant la tetera, plena fins dalt d'aigua bullent, ignorada per la gran majoria, que prefereix cafè. Miro el canell. Tinc tres minuts menys de l'habitual per beure'm el te; l'instant en què tot el meu ser es relaxa, el desitjat te vermell d'abans d'entrar a les trinxeres, a les aules, amb els alumnes macos.

Tres culleradetes de sucre morè, mans fredes que rodegen la tassa calenta, llavis que mouen el fum en horitzontal, aroma de maduixa, gerds i mora que inunda els cinc sentits. Estiro el moment tant com el temps m'ho permet: assaboreixo cada glop com si fos el primer i l'últim, noto l'escalfor com passa dels llavis a la llengua i a la gola i es perd dins el pit que s'infla amb respiracions llargues i buscades.

Damunt la taula, a la bossa, sona el telèfon. No, ara no. Encara que fos el pare, el moment és meu. La cremallera està oberta, hi capbusso la mà en

forma de pinça —la mirada segueix centrada en la tassa—, palpo un blíster buit de la pastilla de fa uns minuts, aparto la funda de les ulleres de sol, busco el botó lateral del mòbil i el premo amb força i de manera continuada fins a silenciar la música metèl·lica. Abans de treure la mà toco el tríptic fet plecs; la setmana vinent acaba el termini per inscriure's a la mitja maratón. Faig un glop.

Sona el timbre.

Al pati, els nens i la majoria de nenes de tercer estan en fila davant la pista de bàsquet; vesteixen el xandall de l'escola, verd amb línies negres que van dels malucs als turmells i de les espatlles als canells.

—Teia, vinga, a què esperes? —Li ho pregunto amb un to que pretén ser amable.

La nena guarda la seva agenda lila a la motxilla, porta tota la setmana dibuixant triangles i gats. S'aixeca sense presses i va cap a la fila. Hauré de parlar amb ella, alguna lí'n passa. Els estic coneixent. Són més complicats que els companys; necessito més d'una setmana.

Corren amb ganes i juguen net. Els ho dic i els ho repeteixo.

—Genial! Sou els millors! —Tinc previst dir-los això dues vegades a la setmana.— Endavant i amb esforç!

I somric, i em punxa l'orella, i em pinça el genoll, però com que no és real, i jo soc la mestra d'educació física, corro amb ells, i animo el partit, i em canvio d'equip i tot és una meravella perquè tinc uns alumnes fantàstics.

Aquesta obra ha estat guardonada amb el XV Premi 7Lletres, 2020, organitzat pel Centre Municipal de Cultura de Cervera i el Consell Comarcal de la Segarra. El jurat estava format per Emili Bayo, Xavier Vidal, Anna Sàez, Ramon Badia i Eloi Planes.

© del text: Ester Enrich Coma, 2021
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2021
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: maig de 2021
ISBN: 978-84-1303-274-0
DL: 284-2021
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.